

Ter gedachtenis aan den Heiland.

Onder dezen titel werd het gedichtje, waarvan wij hieronder de vertaling geven, vervaardigd door den eersten Hindoe, die, zoover men weet, tengevolge der Evangelie-prediking tot Christus gebracht en gedoopt werd.

Vergeet, mijn ziel, Hem nimmermeer,
Die al uw lijden leed, uw Heer!
Vergeet de goën, eens aangebeën,
Wijd Jezus thans het hart alleen!

Hij werd voor u een mensch als gij,
Hij droeg uw zonden, maakte u vrij,
Hij heeft verlost van vloek en schuld;
Dies zij van Hem uw ziel vervuld.

Steun op uw werk en deugden niet,
Jaag naar de rust, die Hij u biedt;
Sta Hem het hart volkomen af,
Die troon en leven voor u gaf.

Der waarheid, der genade glans
Omstraalt Hem. Hij is de uwe thans.
Zijn Goddelijke heerlijkheid
Is u, den zondige, bereid.

O! tot mij 't leven hier ontvliedt,
Verheft Zijn naam mijn hart, mijn lied,
En dat 'k dien naam nog lisplen moog',
Wijl 'k juichend henenvaar omhoog!

A. J. H.

EEN GOED PREDIKER.

Onder verschillende bijzonderheden Luther betreffende, vond ik onlangs ook een opgaaf van de eischen, die hij aan een goed prediker stelt. Al zijn nu de meeste lezers van „Timotheüs” geen eigenlijke predikers, zoo zal er misschien toch wel een en ander in die opsomming zijn, waarmee verscheidenen hun voordeel doen kunnen. Daarom laat ik die opgaaf hier volgen:

VEREISCHTEN VAN EEN GOED PREDIKER.

- 1^e Hij moet *geregeld* spreken.
- 2^e Hij behoort vlug van begrip te zijn.
- 3^e Hij moet wel ter taal zijn.
- 4^e Hij heeft een goede stem noodig.
- 5^e Een goed geheugen.
- 6^e Hij moet weten *wanneer hij moet ophouden*.
- 7^e Hij moet zeker zijn van wat hij zegt.
- 8^e Hij behoort lijf en ziel, goed en eer voor het woord te wagen en over te hebben.
- 9^e Hij moet er tegen kunnen door elk bespot en veracht te worden.

„En,” voegt Luther er bij, „ik wil niet, dat leeraars hun hoorders kwellen met lange en vervelende predikatiën. Wanneer ik in den preekstoel sta, zie ik noch de geleerden, noch de grooten der aarde, waarvan er een veertig in de kerk zijn, maar ik heb het oog op de menigte jongelieden, kinderen en dienstboden, waarvan er meer dan twee duizend zijn. Christus onderwees door gelijkenissen, die allen konden verstaan, en dat is de ware wijze van leeren.”

A. J. H.

Bloemententoonstelling te Boskoop.

„Boskoop ist augenblicklich Hollands Mittelpunkt,” zoo las ik op een blaadje, dat mij door een vriendelijke dame aan den uitgang van de tentoonstelling werd toegereikt. *) Ik had dat woord reeds eerder gelezen, en omdat het gemakkelijker gaat het middelpunt van Holland, dan het middelpunt der aarde te bereiken, heb ik me op weg begeven om Boskoop te bezoeken.

Zeer gemakkelijk is dat echter niet. Want — vreemd verschijnsel voor een wereldberoemde plaats in de twintigste eeuw — Boskoop ligt niet aan het spoor, zelfs niet aan de tram. Ge kunt er komen langs grintwegen van twee uren lang van het naaste station, of ge moet varen. Maar dat juist is echt Hollandsch, en hebben de meesten onzer dat in de eeuw van den trein en van de fiets vergeten, Zuid-Holland vaart nog, en de booten van de „Volharding” en van de „Vooruitgang” brengen u van Gouda uit op alle uren van den dag naar Boskoop.

Heel bijzonder is dat watertochtje niet, vooral niet op een dag zoo koud als de eerste week van April ze ditmaal gaf. Want dan blijft ge beneden en ziet door de kleine raampjes weinig anders dan het gerimpeld gelaat van de Gouwe, begrensd door een laag dijkje. Wat achter dat dijkje is, daarvan bespeurt ge niets: het land ligt daar veel lager dan het water, waarop ge vaart. Van het dek der boot af ziet ge ver over de vlakke velden en ge ontdekt hier en daar een watermolen en een boerderij. Dan vaart ge door of eigenlijk langs Zuid-Waddingsveen, een huizenrij van drie kwartier lang aan de eene zijde der rivier, en dan een half uur verder bereikt ge Boskoop. De boot legt aan, ge stapt uit en het feestvierende dorp roept u het „Welkom!” toe boven aan een eereboog.

Dat moet uw weg zijn, onder dien boog door; ge twijfelt er niet aan! Want de niet breede, gebogen straat, waar ge voor staat, is geheel versierd met groene planten in potten, met sparregroen en met vlaggen, waarachter ge de huizen haast niet kunt vinden. Om die huizen is 't u echter ook niet te doen, en de plantenversiering zegt u wel, waar ge heen gaat. Maar als die straat ten einde is, en u gevoerd heeft naar een kade en een gracht, met een aaneengesloten rij huizen aan den eenen kant, en aan den anderen kant huizen, die ge bereikt over een bruggetje, dan aarzelt ge toch, of ge links of rechts moet gaan. Doch anderen gaan links en gij doet het ook. Dat is de rechte weg, maar breed is hij niet, en als ge daar de gaande en komende auto's hoort toeteren, dan wordt het u haast bang om het hart. Daar bij de brug, waar ge over moet, staan er verscheiden achter elkaar, en er komen er meer. Ge ziet het, Boskoop is „het aantrekkingspunt van Nederland,” — zooals het op mijn blaadje in het Nederlandsch heet.

Geen wonder, want als ge over dat bruggetje gaat, en het tentoonstellingsgebouw zijt binnengetreden, dat daar vóór u staat van hout en linnen en glas, dan hebt ge geen spijt van uw tocht, en dan geeft ge ongelijk aan wie thuis gebleven is. Wat een ruimte! is uw eerste indruk, en: wat een bloemen! uw tweede.

Als 't u gaat als mij, dan staat ge eerst een oogenblik verlegen. Ge weet niet wat ge 't eerst zult gaan bekijken, en ge laat u maar doordringen van bloemengeur, terwijl

*) Het is een traktaat in vier talen, waarin het Evangelie wordt verkondigd. Het wordt dagelijks door geloovigen in Christus aan alle bezoekers der Tentoonstelling uitgereikt.